

עוד לא אבדה תקוותי

מי אמר שיש משבר בענף הקולנוע בארץ? בתל-אביב בכל אופן אין. אחרת אי-אפשר להסביר בצורה הגיונית מה בדיוק מתרחש בימים אלה.

מה שמתרחש הוא שתוך הזמן הקרוב ביותר, אולי כבר בחודש אוגוסט, עומדים שלושה בת-יקולנוע חדישים לפתוח שעריהם בפני הקהל הרחב.

על אחד יודע כבר בוודאות. שמו יהיה אורז. אין זה קולנוע חדש ממש, אלא ישן שהשתפץ. באולם הישן של קולנוע דן

ברחוב הירקון, אשר שימש במשך שנים ארוכות אכסניה לסרטים סוג ד', מעשיות אורסוס ומאציסטה, מערבונים בפרוטה ור

עלילות גאנגסטרים עייפות, עומד אורז ורדיומן, מנהל תכלת, לנסות יוזמה חדשה. ב"5 לאוגוסט הוא יחנך את העידן החדש של האולם עם פריץ החתול, הסרט

המצוייר הנועז. וזאת, כהתחלה לסדרה של סרטים אמנותיים, אשר, כך מקווים, ישנו את החתך הכללי של הקהל המבקר במקום.

קצת יותר למטה, אל חוף הים ממש, מסתיימת עבודות האיפור האחרונות ל"אולם ירון ז"ל, שהוא גם קריטריון ז"ל. בקרוב במהרה בימינו יהיה שם במקום אולם אחד, שניים.

האחד הוא הקודם, בשמלות חדשות לגמרי, שלא יעוררו עוד בחילה בצופה כבר מן הרגע שרגלו תדרוך שם; השני, מתחתיו, יהיה אולם קטן, שגם הוא, כי אורז, בעל כוונות אמנותיות גרידא.

האופטרופסים על מיבצע זה הם סרטי נוח, חברתו של מנחם גולן, שעשתה כבר מלאכה דומה באורזון ז"ל, שהיה לאורזי. יוזמה זו מבורכת באופן מיוחד, בעיקר משום שכמה מבתי-הקולנוע שהיו פחות או יותר מכוונים עד לאחרונה הופכים

בהתמדה לבינ-שופכין, שהמידרות לפני כניסתם למופדות בשאריות של פיצות, גלידות מעוכות ועוד זבלים למיניהם, ואילו האולמות עצמם מלאים בקבוקים ומתגלגלים, בהמות מגהקות ושאר המרכיזים בים המטוגלים להמאס את הקולנוע אפילו על האוהד המושבע ביותר.

תדריך

תל-אביב

*** סוד הקסם הבורגני

(תכלת, צרפת) — לואיס בוניואל לועג לבורגנות ומתעלל בה בהנאה רבה, אבל גם הוא מוכרח להודות שבסופו של דבר, איש אינו יכול למעמד הבורגני השאנן, המתעלם מכל הסובב אותו וצועד הלאה בשלווה.

*** סיפורי קאנטרבורי

רבי איטליה) — האיולת האנושית בכל מערומיה, בסרט של פאזוליני, לפי היצירה הקלאסית של צ'וסר. עדיני הנפש יקבלו צמרמורת, אחרים יצחקו בפה מלא.

*** סיואר ורוואלי

(צפון, צרפת) — אשה מודרנית נקרעת בין שני גברים: אחד נמרץ, המוני, מצליח ויחד עם זאת בעל קסם אישי רב, השני צייר הולמתי של סדרת ציור פופ. בימיו רגיש ומישחק משכנע את סמי פריי, רומי שניידר וי במיוחד איוו מונטאן.

ירושלים

*** הבהונדי עם הנעי השחוי

רה (אורגלי, צרפת) — קומדיית ריגול מטורפת בה מחבלים שירותי הביון ה" צרפתיים זהבזה, והכל חג מסביב ל" מסיקאי תמהוני אחד, שאינו יודע כלל למה הוא גורם. משעשע.

*** הסנדרק

(סמדר, ארצות-הברית) — הלהיט הגדול של הקולנוע הביא ברכה רבה לא רק לעושי, אלא גם למאפיה שלא זכתה למיבצע יחסי ציבור כזה מאז סייעה לאמריקאים לנחות בסציליה, ב" מילחמת העולם השנייה.

חיפה

*** כי מה שרצית לדעת עי

המין והא העזת השאזי (אורגלי, ארצות-הברית) — וודי אלן משתמש ב" סיפור של דוקטור רובן להמחשת בעיות מיניות של האדם, מוויית סאטירית. לא כל הקטעים מוצלחים באותה המידה, אבל כמה מהם מצחיקים באמת.

הגנב

הנוקסים

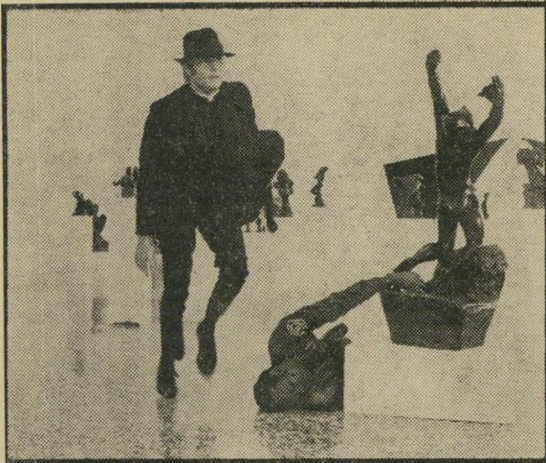
הגנב שבא לסעוד (פאר, אר- צות-הברית) — זהו סרט בלתי מוסרי בהחלט. כשמדברים על רוי

בין-הוד, מתכוונים בדרך-כלל לאחד שגונב מהעשירים ונו- תן לעניים. זה קצת מוסרי, נייח. אבל לדבר על אחד שגונב מן העשירים ונותן לעצמו, זה כבר פחות מוסרי. אמנם הוא באמת גנב מקסים, חמוד, פיקח וכשרוני מאוד (ראיון אוניל) ועם בקיאות כזו בהגיונם של הבור- גנים העשירים הוא היה יכול להיות בקלות אחד מהם — אבל אחרי הכל, להיות שודד ולהצליח להימלט! לא בדיוק הינוכי.

לוא היה זה סרט רציני, ואם היה בכך שמץ של אמת ויומית אפורה, אפשר היה לאסור אותו, בטענה שהוא עלול להשחית בני-נוער. אבל מאחר וכל הסיפור קליל ומי- בדח, ולרגע לא אמיתי — יכול הקהל ליהנות למשך שעי- תיים למראה העשירים הנפוחים העוברים על תקנות מס- הכנסה כשהם מפרפרים מפחד למראה סחטן צעיר ומוכשר.

ואם הצדק החברתי והמישפט האזרחי אינם יכולים להדביק אותם — בא הגנב המקסים ומכה בהם, בדיוק ברוגע שהם מתעלסים עם איוו פילוש באורגיה נוצצת.

וכאשר הגנב פועל בשיתוף-פעולה עם יפהפיה נוכלת ומפיקת כמו ז'קלין ביסט — הרי שהשניים מחפים על

אוניל: פשע ללא עונש

כל מעשי-השטות שלהם באהבה אמיתית. אמנם כמה שוטרים חטפו מכות, ובלש צדיק אחד כמעט יצא מדעתו, אבל אין חשש — זה רק מישחק בשוט- רים וגנבים. ומישחק כזה בריא לפעמים, אם להתחשב ב- דעתם של פסיכולוגים.

השוד

האחרון

גבר עם כבוד (אסתר, תל- אביב, איטליה-גרמניה) — עוד אחד מפלאי הקרפודוקציה המו-

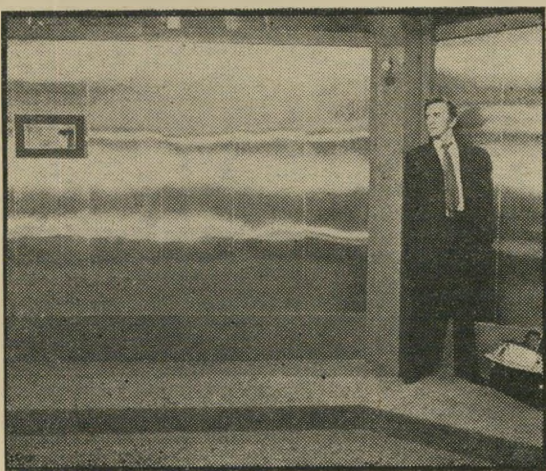
רנית: כוכב אמריקאי ממוצא רוסי (קירק דאגלס), כר- כבת ברזילאית (פלרוינדה בולקן) וכוכב איטלקי (ג'וליאנו ג'מה) מופיעים יחד בסרט איטלקי המצולם בגרמניה.

הסיפור: פורץ-נוצץ, המתמחה בקופות שאי אפשר ל- פצחן, משתחרר משלוש שנות מאסר. סנדק קטן של הי- עולם התחתון בהמבורג מציע לו לבצע שוד נועז. הפורץ מסרב לשתף פעולה, אולם מאוחר יותר מחליט לבצע את השוד בכוחות עצמו, כשהוא נעזר רק בלולייין קרקס ובי- אשתו, שאינה מתלהבת מן הרעיון.

העלילה אינה בנויה בצורה המושלמת ביותר. לא פעם הופכת סטייה מן הסיפור למעשה בפני עצמו. על מיבנה הדמויות בכלל אין מה להרחיב את הדיבור: הגנב המ- תוחכם המתכנן תמיד את השוד הנועז האחרון — האשה הרוצה בעל, לא מכתבים מן הכלא — הידד קלי-הדעת — כל אל הטיפוסים סטנדרטיים בסרטי-פשע.

אשר למעשה השוד עצמו, אם כי מתקבל הרושם שהוא מאוד מבריק, ומשתמש בו בכל מיני טריקים מבריקים — חובה להודות שקצת קשה להבין מה התפקיד של כל טריק וטריק.

אבל יש בסרט מידוף מכוניות ארוך ופראי, לפי כל הכללים, כאשר בסצנה אחת מצטרפת אפילו מכונית שלי-

דאגלס: טריקים מבריקים

שית לרדיפה, לא בצורה המקובלת, אלא רכובה על גגה של אחת משתי המשתתפות העיקריות. ויש כמה הת- נגשויות סוערות ביותר, באגרופים שלופים, בהן מחלקים חבטות שהיו מרדמות שור בריא — אבל מה זה כבר שור בריא בחשואה לכוכב קולנוע. בקיצור, לא משעמם.

הנולאך

הנוקם

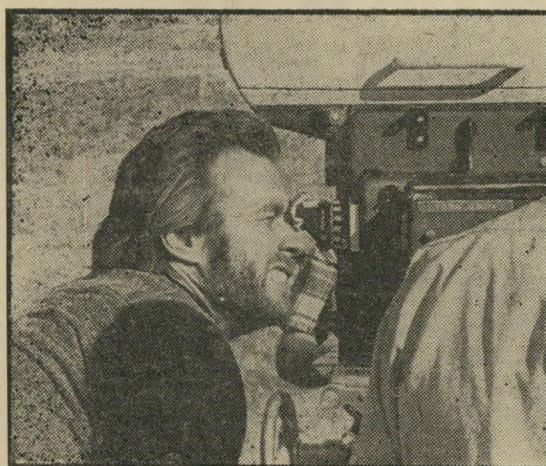
עיר ושמה גהינום (אלנבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — ב" סירטו השני כבמאי, חוזר קלינט

איסטווד לדמות שפירסמה אותו ברחבי העולם — האק" דוחן ללא-שם, הנוחת על עיירה נידחת, משליט בה סדר ביד רמה כאילו היה התגלמות מחודשת של המלאך גבי- ריאל, על סוס הפעם.

זה מה שהוא עשה בבעד חופן דולרים, וזה מה שהוא עושה שוב הפעם, בסיגנון דומה למדי.

הפעם הוא מגיע לעיירה הסובלת מאשמה קולקטיבית של חיסול השריף הקודם שלה, ומעניש את הרוצחים ואת אלה שניצבו מהצד והשקיפו. איך נודע דבר הפשע לאל- מוני הכל-יכול — מה הסיבה שלו לנקום פשע זה — ועוד כל מיני פרטים — אינם ברורים במיוחד. אשר למקור ריות הרעיון עצמו, הרי המערבון האיטלקי של ליאונה היה כבר בעצמו חיקוי (של יוגיימבו היפני) — אז מה כבר אפשר לדרוש מחיקוי של חיקוי?

העיקר, כנראה, בעיני איסטווד, הוא הבשורה שיש לו להביא לקהל. זו אומרת שכולם נוכלים, המתחלקים לנוכלים סאדיסטים ולנוכלים פחדנים. ואם יש כבר איה שרודים הנונים, הם נוקקים למחסל מקצועי שיגן עליהם. גם את הנשים מחלק איסטווד לשני סוגים. זוללות גברים נימפומניות, צבועות וחסרות-מצפון, ולעומתם השתי-

איסטווד: מצלמה + אקדח

קניות והמבינות. המשותף בין שני הסוגים, שהם משתח- ויים באותה מידה בפני כוח-הגברא הכל-יכול של הגיבור. אם להתעלם מהרעיונות העמוקים, צריך לומר שכ- במאי בונה איסטווד היטב את המתח, למד יפה מרבו, דון סיגל, את ערכה של עריכה דינמית בקיטעי פעילות. וזה בהחלט מספיק למעריצי איסטווד.